

DILEMMA

VOORGELEGD AAN TWEE DESKUNDIGEN

Je twijfelt of je partner de biologische vader is van je kind. Moet je dit ter sprake brengen?

De deskundige

Therapeut Mirjam Diatlowicki:

'Je maakt de relatie met je man en kind betrouwbaarder als je je twijfel over het vaderschap uitspreekt. Uiteraard eerst tegenover je partner. Partner en kind hebben het recht om te weten hoe het zit. Vertel het zo vroeg mogelijk, want een kind dat van jongs af weet hoe het zit, heeft minder te verhapstukken dan een kind dat dit op latere leeftijd te horen krijgt. Verzwijg je het helemaal, dan neem je een groot risico. Via DNA-onderzoek zal namelijk altijd nog aangetoond kunnen worden dat je kind van een ander is. Komt je kind er op latere leeftijd achter dat zijn 'vader' niet zijn vader is, dan voelt hij zich bedrogen en zal hij een nieuw soort relatie moeten zoeken met zowel vader als moeder. Ook is zijn vertrouwen dan geschaad: wie kun je nog vertrouwen als je moeder niet kunt vertrouwen?

Ook voor jezelf is het beter om eerlijk te zijn. Het is heel moeilijk om met een groot geheim te leven. Je wordt er dagelijks mee geconfronteerd; je kind is immers het levende bewijs van jouw overspel en dat kan je een schuldgevoel geven. Een schuld kun je afflossen, maar een ontkende schuld niet. Als je niets vertelt, zul je moeten leven met een gewicht op je schouders. Is je kind al in de puberleeftijd of nog ouder en wil je het alsnog vertellen, vraag je dan af waarom en voor wie. Wat is de winst voor je kind? Gaat het je er alleen om je eigen geweten te schonen, dan kun je misschien beter besluiten om het belang van je kind (en man) voorop te stellen en het niet te vertellen.'

Mirjam Diatlowicki geeft familie therapie en contextuele therapie. Info: www.mdcontext.com

De ervaringsdeskundige

Marjolein:

'Ik leek in de verste verte niet op mijn vader. Vriendinnetjes graptten weleens: heeft je moeder het met de melkboer gedaan? Het was niet de melkboer, maar een goede huisvriend, Johan,

alleen wist ik dat toen nog niet. Wel leek ik als twee druppels water op hem: hetzelfde ronde gezicht met dezelfde lach. Toen ik op mijn 23e op zoek was naar babyfoto's, trof ik een oud dagboek van mijn moeder aan. Ik sloeg het open en toen ik mijn naam zag staan, begon ik te lezen. Haar woorden sneden als

een scherp mes door mijn ziel. Niet de man die ik 'papa' noemde, maar Johan was mijn vader. 'Een onschuldig slippertje dat strikt geheim moet blijven' noemde mijn moeder het. Het was een schok, maar er vielen opeens allemaal puzzelstukjes op hun plaats. Ik heb mijn moeder, vader en Johan geconfronteerd met de schokkende ontdekking. De jaren daarna waren vreselijk: Johan had plotseling een kind, mijn vader was een kind kwijt, mijn moeder lag met iedereen overhoop en ik raakte in een identiteitscrisis. Niets klopte meer. Mijn leven was totaal ontwricht. Nu, tien jaar later, zijn de littekens voelbaar. Ik heb mijn moeder vergeven en met beide vaders een prettige relatie opgebouwd. Maar toch... het heeft mijn leven op een ander spoor gezet. Ik heb mijn studie nooit afgemaakt en ben slecht van vertrouwen. Mensen vragen me weleens: 'Had je het liever niet geweten?' Ik antwoord dan altijd: Als mijn moeder van jongs af aan eerlijk was geweest over mijn herkomst, dan was mij veel verdriet bespaard gebleven.'

Heb je zelf een dilemma? Mail mindmagazine@sanoma-uitgevers.nl en vermeld in de onderwerpregel: 'Dilemma'

TEKST: OTJE VAN DER LELIJ
BEELD: GETTY IMAGES